

tægt for at yde Arbejde fremfor ved at erholde Understøttelse. Det vilde være ønskeligt, om denne Bestemmelse vilde medvirke til, at vi glider ind i normale Forhold, thi Forholdene er blevet i allerhøjeste Grad unormale, hvad vi daglig ser. De Overenskomster, der ofte med stort Besvær tilvejebringes af de to Hovedorganisationer, henholdsvis af Arbejderne og Arbejdsgiverne, sættes uden videre til Side. Der er aftalt Priser paa Arbejdsydelse i Overenskomsterne, og i Tillid dertil udregnes Priserne paa Arbejdet; dette accepteres af Køberne eller Bygherrerne, men naar Arbejdet skal paabegyndes, kræves der pludselig store Summer udover Overenskomsten for at gaa i Arbejde. Det er ikke længere siden end i Gaar, at en Mester var her oppe i Rigsdagen og beklagede sig over paa denne Maade at være blevet afkrævet 1 000 Kr. Han kunde ikke yde dette Vederlag, og medens der nu tales frem og tilbage mellem Mesteren og Folkene, mellem Mesterorganisationen og Forbundet og maaske endog mellem de to Hovedorganisationer, ligger Arbejdet stille, Folkene er arbejdsløse, alt medens godt produktivt Arbejde kunde have været udført. Jeg spurgte den vedkommende, hvad de 1 000 Kr. skulde dække. Ja, det vidste han ikke, det var en Sum, der blev krævet for overhovedet at tage fat, en Sum ganske udover Overenskomsten.

For at komme til Ende med disse Brud paa Overenskomster har den høje Regering nedsat en Kommission, der skulde søge Udveje. Saa vidt jeg ved, sidder den stadig og har ikke naaet noget Resultat. Mulig er det Bevæggrunden — jeg ved det ikke — til et Skridt, som Statsministeren, efter hvad jeg ser i Dag i Regeringens førende Organ en Meddelelse om, har gjort, idet han har rettet Henvendelse til de samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen om at indlede Forhandlinger med det Formaal ved en frivillig Overenskomst at give Arbejderne Andel i Ledelsen og Udbyttet af de Virksomheder, hvori de arbejder. Jeg tænker mig, at da man er kørt fast i den ene Kommission, skal der nu nedsættes en anden, der er tænkt bestaaende af 6 Medlemmer, 3 fra hver Side. Om den vil føre til et lykkeligt Resultat, turde maaske være et stort

Spørgsmaal, thi det Problem, der er fremsat i disse faa Ord, er saa stort, at det ganske sikkert vil kræve en langt videregaaende Undersøgelse end den, der kan blive Tale om i denne lille Kommission. Dernæst kan jeg heller ikke tro, at de Arbejdsgivere, der skal tiltræde Udvalget, vil kunne faa noget som helst Mandat eller Fuldmagt til at imødekomme de Tanker, der ligger i denne Henvendelse. Thi de raader jo ikke over alle Virksomheder. Mange af Virksomhederne er store Andelsforetagender, store Aktieforetagender, hvor der er en Mængde medbestemmende Personer. Jeg tror derfor, der er lang Vej til Maalet, hvis man skal komme ud ad den Vej.

Jeg skal ikke her ved denne første Behandling opholde mig ved Omtalen af enkelte Bestemmelser, saa meget mindre som den højtærede Minister og nu sidst det 15de tingvalgte Medlem (Dalsgaard) har gennemgaaet dem. Jeg skal kun i Almindelighed sige, at som Forslaget her foreligger, indeholder det saa væsentlige Forbedringer, at vi kan acceptere det. Hvis der havde været fornøden Tid til en nærmere Prøvelse af de Spørgsmaal, jeg har peget paa, vilde vi maaske have anmodet om at faa Sagen i Udvalg, men da vi erkender, at Lovforslaget nødvendigvis maa gøres færdigt, inden Rigsdagen skilles i Julen, vil vi blot udtale Ønsket om, at disse Forhold maa blive underkastet en nærmere Prøvelse, inden Sagen atter ved Samlingens Begyndelse i 1921 forelægges for Rigsdagen. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Martin Olsen: Ogsaa jeg skal anbefale det foreliggende Lovforslag, som er oversendt fra Folketinget, men jeg maa sige, at jeg gør det ikke med Glæde. Det forekommer mig, at det rigtigste og mest naturlige vilde have været, om vi lod den Lov, der blev givet i April 1914, virke videre, saa vi kunde se, hvorledes den vilde virke under normale Forhold. Det har den jo slet ikke gjort, den har kun virket i Krigsaarene, og det er da naturligt, at man ikke har kunnet faa det rette Indtryk af, hvorledes man skal bedømme den. Jeg havde derfor ment, at det rigtigste vilde være ikke at foretage Ændringer i denne Lov undtagen med Taksterne,